[2019] 6 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 1104

ਸਮੀਰ ਕਪੂਰ ਅਤੇ ਹੋਰ

ਬਨਾਮ

ਉਪ-ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੱਖਣ ਰਾਹੀਂ ਰਾਜ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਹੋਰ

(2013 ਦੀ ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 10482)

29 ਅਪ੍ਰੈਲ 2019

[ਐਲ. ਨਾਗੇਸ਼ਵਰ ਰਾਓ ਅਤੇ ਐਮ.ਆਰ. ਸ਼ਾਹ, ਜੇ.ਜੇ.]

ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ, 1925:

ਧਾਰਾ 276 – ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀਆਂ- ਅਨੁਛੇਦ 137 ਦੀ ਲਾਗੂਤਾ – ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ: ਅਨੁਛੇਦ 137 ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੇਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ- ਸੀਮਾ ਐਕਟ, 1963 - ਅਨੁਛੇਦ 137

ਧਾਰਾਵਾਂ 276 ਅਤੇ 228- ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ- ਜੇ ਸੀਮਾ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ- ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: ਕਿਸੇ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲਈ ਦਾਇਰ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ- ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੇਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਸੀਅਤ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨੀ ਫਰਜ਼ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਜਾਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਟਰੱਸਟੀ ਵਜੋਂ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇ- ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਵਸੀਅਤ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਕਾਨੂੰਨੀ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਣ ਜਾਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਟਰੱਸਟੀ ਵਜੋਂ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਵੇ - ਭਾਵੇਂ ਧਾਰਾ 228 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀ ਕਿਸੇ ਵੀ

ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਵਸੀਅਤ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਬਚਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਟਰੱਸਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਜਾਂ ਟਰੱਸਟ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ, ਜੇ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ- ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 228/276 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਲਈ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਕੇਸ ਸੀਮਾ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ- 2000 ਵਿੱਚ ਵਸੀਲੇਦਾਰ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ- ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਦਿਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ- ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ- ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਆਦੇਸ਼ 7 ਨਿਯਮ 11 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਸਹੀ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ– ਸੀਮਾ ਐਕਟ, 1963 – ਅਨੁਛੇਦ 137

ਸਮੀਰ ਕਪੂਰ ਬਨਾਮ ਉਪ-ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੱਖਣ ਰਾਹੀਂ ਰਾਜ,
ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ 1105

ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕਰਦਿਆਂ ਅਦਾਲਤ

ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ: 1.1 ਸੀਮਾ ਐਕਟ, 1963 ਦੀ ਅਨੁਛੇਦ 137 ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ। ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 276 ਅਤੇ 228 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਅਨੁਛੇਦ 137 ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। [ਪੈਰਾ 10, 11] [1113-F; G]

ਕੁੰਵਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਖੰਡਪੁਰ ਬਨਾਮ ਕਿਰਨਦੀਪ ਕੌਰ (2008) 8 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 463: [2008] 5 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 1057; ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੁਮਾਰ ਸ਼ਰਮਾ ਬਨਾਮ ਰਾਜੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਸ਼ਰਮਾ (2009) 11 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 537 ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

1.2 ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਛੇਦ 137 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਉਦੋਂ ਚੱਲਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ 'ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ' ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਛੇਦ 137 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ 'ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ' ਹੈ। [ਪੈਰਾ 12.1] [1114-B]

1.3 ਜਦੋਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 276 ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਜਾਂ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੇ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਾ ਵਸੀਅਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਵਸੀਅਤ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਸੀਅਤ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਲਈ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵਸੀਅਤ ਸਾਬਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਥਿਤ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਚਾਹੇ ਉਹ ਭਾਰਤ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਬਾਹਰ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਵਸੀਅਤ ਦੀ ਸਹੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮਤਲਬ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਰਣਾਇਕ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 ਇੱਕ ਸਮਰੱਥ ਵਿਵਸਥਾ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵਸੀਅਤ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦਾ ਵਾਧੂ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਕੱਲੇ

ਜੱਜ ਅਤੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਸਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 228 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 276 ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 14.1][1115-ਈ-ਐਚ; 1116-ਏ]

XXXXXX

1.4 ਕਿਸੇ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲਈ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਿਨੈਕਾਰ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਨਤਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਸਮਰੱਥ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰ ਵਿਸ਼ਵ ਭਰ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਨਿਰਣਾਇਕ ਸਬੂਤ ਹਨ। ਇਹ ਕਿ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੇਣ ਲਈ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਬਲਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਰਵਾਈ ਹੈ। ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਸੀਅਤ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨੀ ਫਰਜ਼ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਜਾਂ ਇੱਕ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਟਰੱਸਟੀ ਵਜੋਂ ਮਾਨਤਾ ਲਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਬਚਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਟਰੱਸਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਜਾਂ ਟਰੱਸਟ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਜੇ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਭਾਵੇਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਵਸੀਅਤ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਬਚਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਟਰੱਸਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਜਾਂ ਟਰੱਸਟ ਦਾ ਕੋਈ

ਹਿੱਸਾ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਜੇ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 17] [1118-B-D]

1.5 ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 15/2001 ਜਿਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 276 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸੀਮਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਸਾਲ 2000 ਵਿਚ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿਚ ਦਖਲ ਦੇਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਦਿੱਲੀ ਵਿਚ ਸਥਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਣਾ ਪਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਦਿਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਸਾਲ 2000 ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੇ ਜੱਜ ਅਤੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਆਦੇਸ਼ 7 ਨਿਯਮ 11 ਸੀ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੋਕ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ 7 ਨਿਯਮ 11 (ਡੀ) ਸੀ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵੱਲੋਂ ਲਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 18] [1118-F-H; 1119-A-C]

XXXXXX

ਸਮੀਰ ਕਪੂਰ ਬਨਾਮ ਉਪ-ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੱਖਣ ਰਾਹੀਂ ਰਾਜ,

ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ 1107

ਕੁੰਵਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਖੰਡਪੁਰ ਬਨਾਮ ਕਿਰਨਦੀਪ ਕੌਰ (2008) 8 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 463: [2008] 5 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 1057 ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਸਵਰਗੀ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰਚਰਨ ਦਾਸ ਪੁਰੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1987 ਪੀ ਅਤੇ ਐਚ 122; ਰਾਮਾਨੰਦ ਠਾਕੁਰ ਬਨਾਮ ਪਰਮਾਨੰਦ ਠਾਕੁਰ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1982 ਪਟਨਾ 87; ਵਾਸੂਦੇਵ ਦੌਲਤਰਾਮ ਸਦਾਰੰਗਨੀ ਬਨਾਮ ਸਜਨੀ ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਲਵਾਨੀ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1983 Bom. 268; ਐਸ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਸਵਾਮੀ ਬਨਾਮ ਈ. ਰਮਈਆ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1991 Mad. 214 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੇਸ ਹਵਾਲਾ

[2008] 5 SCR 1057	'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ	ਪੈਰਾ 10, 18
AIR 1987 P&H 122	ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ	ਪੈਰਾ 6.9
AIR 1982 ਪਟਨਾ 87	ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ	ਪੈਰਾ 6.9
(2009) 11 SCC 537	'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ	ਪੈਰਾ 10
AIR 1983 Bom. 268	ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ	ਪੈਰਾ 16
AIR 1991 Mad. 214	ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ	ਪੈਰਾ 16

ਸਿਵਲ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ: 2013 ਦੀ ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 10482

ਅਪੀਲ ਹਵਾਲਾ ਨੰਬਰ ਐਫ.ਏ.ਓ.(ਓ.ਐਸ.) 11/2009 ਵਿੱਚ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਦਿੱਲੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਮਿਤੀ 16.01.2009 ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ

ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ ਦਿਵਿਆਕਾਂਤ ਲਾਹੋਟੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਗਰੋਵਰ, ਪਰੀਕਸ਼ਿਤ ਆਹੂਜਾ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪ੍ਰਵੀਨਾ ਬਿਸ਼ਟ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸ਼ਿਆਮ ਡੀ ਨੰਦਨ, ਸਿਧਾਰਥ ਬੰਭੇਰ, ਕੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੁਮਾਰ, ਬਲਰਾਜ ਦੀਵਾਨ, ਐਮ.ਏ. ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੂਰਤੀ, ਅੰਕਿਤ ਐਸ।

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੇਠ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ

ਐਮ.ਆਰ. ਸ਼ਾਹ, ਜੇ. 1. 2009 ਦੇ F.A.O. (O.S.) ਨੰਬਰ 11 ਵਿੱਚ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਦਿੱਲੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਅਤੇ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਉਕਤ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਇਕੱਲੇ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਸੀ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਆਦੇਸ਼ 7 ਨਿਯਮ 11 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਸਲ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

XXXXXX

2. ਇਸ ਅਪੀਲ ਦੇ ਸੰਖੇਪ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੀ ਸਥਾਈ ਵਸਨੀਕ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਲਾਸ਼ ਕਪੂਰ ਨੇ 16.05.1990 ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਸੀਅਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਆਪਣੇ ਦੋ ਪੋਤੇ-ਪੋਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਕਤ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਲਾਸ਼ ਕਪੂਰ ਦੀ ਮੌਤ 10.09.2001 ਨੂੰ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਕਤ ਵਸੀਅਤ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਅਤੇ 6.9.2000 ਤੋਂ ਮਾਰਚ 2001 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਵਸੀਅਤ ਕਰਨ

ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਵਰਗੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਲਾਸ਼ ਕਪੂਰ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਰਮਿੰਘਮ ਇੰਗਲੈਂਡ ਅਤੇ ਵੇਲਜ਼ ਦੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਰਜਿਸਟਰੀ ਦੇ ਨਿਆਂ ਦੀ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ 21.11.1997 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਰਾਹੀਂ ਉਕਤ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਲ 2001 ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਜਿਸ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਵਸੀਅਤ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਨੇ ਭਾਰਤੀ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 'ਐਕਟ' ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੇ ਤਹਿਤ 2001 ਦਾ ਕੇਸ ਨੰਬਰ 15 ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਜਾਇਦਾਦ ਲਈ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ।

2.1 ਇਹ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ 2006 ਦਾ ਆਈ.ਏ. ਨੰਬਰ 13895 ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਇਕੱਲੇ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੀ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਆਦੇਸ਼ 7 ਨਿਯਮ 11 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਸੀਮਾ ਐਕਟ 1963 ਦੀ ਅਨੁਛੇਦ 137 ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 ਅਧੀਨ ਉਕਤ ਨਿਯਮ ਦਾ ਕੇਸ ਸੀਮਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਕੇਸ ਸੀ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਛਾ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇੰਗਲੈਂਡ ਅਤੇ ਵੇਲਜ਼ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਬੀਤ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਕਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2- ਅਸਲ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਛੇਦ 137 ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

3. ਵਿਦਵਾਨ ਇਕੱਲੇ ਜੱਜ ਨੇ 24.09.2008 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਰਾਹੀਂ ਉਕਤ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸੀ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਆਦੇਸ਼ 7 ਨਿਯਮ 11 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 222 ਅਤੇ 276 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 222 ਅਤੇ/ਜਾਂ ਧਾਰਾ 276 ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਇਕੱਲੇ ਜੱਜ ਦੀ ਰਾਏ ਸੀ ਕਿ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਛੇਦ 137 ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

XXXXXX

ਸਮੀਰ ਕਪੂਰ ਬਨਾਮ ਉਪ-ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੱਖਣ ਰਾਹੀਂ ਰਾਜ,
ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ [ਐਮ.ਆਰ. ਸ਼ਾਹ, ਜੇ.] 1109

4. CPC ਦੇ ਆਦੇਸ਼ 7 ਨਿਯਮ 11 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਦਵਾਨ ਇਕੱਲੇ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਅਤੇ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਿਆਂ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ 2009 ਦੇ F.A.O. (O.S.) ਨੰਬਰ 11 ਰਾਹੀਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਉਕਤ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ CPC ਦੇ ਆਦੇਸ਼ 7 ਨਿਯਮ 11 ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਦਵਾਨ ਇਕੱਲੇ ਜੱਜ ਵੱਲੋਂ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ।

5. ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਅਤੇ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ-ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ- ਮੂਲ ਬਚਾਓਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

6. ਸ਼੍ਰੀ ਦਿਵਿਆਕਾਂਤ ਲਾਹੋਟੀ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਐਮ.ਏ. ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੂਰਤੀ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ।

6.1 ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸ਼੍ਰੀ ਦਿਵਿਆਕਾਂਤ ਲਾਹੋਟੀ ਨੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਇਕੱਲੇ ਜੱਜ ਦੋਵਾਂ ਨੇ CPC ਦੇ ਆਦੇਸ਼ 7 ਨਿਯਮ 11 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਾ ਕਰਕੇ ਪਦਾਰਥਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ।

6.2 ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਛੇਦ 137 ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਾਂ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਚਾਰੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਲਈ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਛੇਦ 137 ਭਾਰਤੀ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ।

6.3 ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵਸੀਅਤ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਨਿਰੰਤਰ ਕਾਰਨ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਛੇਦ 137 ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਦੇਣ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਅਤੇ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 276 ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵਸੀਅਤ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਛੇਦ 137 ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਇੱਛਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ

ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਦੇਣ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਅਜਿਹੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕੁੰਵਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਖੰਡਪੁਰ ਬਨਾਮ ਕਿਰਨਦੀਪ ਕੌਰ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ (2008) 8 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 463 (ਪੈਰਾ 15 ਅਤੇ 16) ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

XXXXXX

6.4 ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਮਰਹੂਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਲਾਸ਼ ਕਪੂਰ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ 16.05.1990 ਦੀ ਵਸੀਅਤ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਰਜਿਸਟਰੀ ਬਰਮਿੰਘਮ (ਯੂ.ਕੇ.) ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ 21.11.1997 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ 21.11.1997 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 ਤਹਿਤ 16.05.1990 ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਪੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਕੇਸ ਨੰਬਰ 15/2001 ਦੁਆਰਾ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਛੇਦ 137 ਤਹਿਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭਾਵ 28.02.2001 ਨੂੰ। ਇਸ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਅਰਜ਼ੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀਸ਼ੁਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ CPC ਦੇ ਆਦੇਸ਼ 7 ਨਿਯਮ 11 (ਡੀ)

ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

6.5 ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਅੱਗੇ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਇਕੱਲੇ ਜੱਜ ਨੇ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਭੌਤਿਕ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 222 ਅਤੇ 276 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਦਵਾਨ ਇਕੱਲੇ ਜੱਜ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 276 ਦੀਆਂ ਦੋ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਾ 228 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 276 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 ਅਤੇ 276 ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖਰੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਸਿਰਫ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਯੋਗ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿੱਥੇ ਵਸੀਅਤ ਸਾਬਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ / ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 228 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਅਰਜ਼ੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮਰੱਥ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਤ, ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 276 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਪੂਰਵ-ਸ਼ਰਤ ਜਾਂ ਪੂਰਵ-ਲੋੜ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 ਦੇ ਉਲਟ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 276 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਇੱਕ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਜੋ ਗੈਰ-ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ।

XXXXXX

ਸਮੀਰ ਕਪੂਰ ਬਨਾਮ ਉਪ-ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੱਖਣ ਰਾਹੀਂ ਰਾਜ,

6.6 ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਅੱਗੇ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਇਕੱਲੇ ਜੱਜ ਨੇ ਵੀ ਇਹ ਵੇਖਕੇ ਭੌਤਿਕ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ "ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਛਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ"। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੇਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਾਬਤ ਜਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਵਸੀਅਤ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਖੰਡਨ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 276 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਵਸੀਅਤ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਸੀਅਤ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਜੇ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

6.7 ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਅੱਗੇ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 ਅਤੇ 276 ਅਧੀਨ ਜਾਂਚ ਦਾ ਦਾਇਰਾ ਵੀ ਵੱਖਰਾ ਅਤੇ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 276 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਸੀਅਤ ਗੈਰ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜੇ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਸੀਅਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਸੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀ ਸਮਰੱਥ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਾਬਤ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਂਚ ਦਾ ਦਾਇਰਾ ਸੀਮਤ ਅਭਿਆਸ ਹੈ।

6.8 ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਅੱਗੇ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ

ਕਿ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਕੇਸ ਨੰਬਰ 15/2001 ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਹਿਲੀ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਇੰਗਲੈਂਡ ਅਤੇ ਵੇਲਜ਼ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਦਰ ਨਾ ਕਰਕੇ ਪਦਾਰਥਕ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਇੱਕ ਅੰਦਰੂਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਹੈ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਪਿਛਲੀ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਕਾਰਵਾਈ ਕਿਸੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਰੇਮ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਲਈ, ਵਿਦਵਾਨ ਇਕੱਲੇ ਜੱਜ ਅਤੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੋਵਾਂ ਨੇ CPC ਦੇ ਆਦੇਸ਼ 7 ਨਿਯਮ 11 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਕੇ ਪਦਾਰਥਕ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ।

6.9 ਆਪਣੀਆਂ ਉਪਰੋਕਤ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1987 ਪੀ ਅਤੇ ਐਚ 122 ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਸਵਰਗੀ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰਚਰਨ ਦਾਸ ਪੁਰੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਰਾਮਾਨੰਦ ਠਾਕੁਰ ਬਨਾਮ ਪਰਮਾਨੰਦ ਠਾਕੁਰ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1982 ਪਟਨਾ 87 ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟਨਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।

XXXXXX

6.10 ਉਪਰੋਕਤ ਦਲੀਲਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਪਟਨਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦਿਆਂ, ਇਹ

ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਇਕੱਲੇ ਜੱਜ ਅਤੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ CPC ਦੇ ਆਦੇਸ਼ 7 ਨਿਯਮ 11 (ਡੀ) ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

7. ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਦਾ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਇਕੱਲੇ ਜੱਜ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਸਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਛੇਦ 137 ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

7.1 ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁੰਵਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਖੰਡਪੁਰ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 218/278 ਅਧੀਨ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 228/276 ਤਹਿਤ ਹੈ।

7.2 ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ ਦੁਆਰਾ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਕਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਦੇਣ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਉਕਤ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਨੂੰ 'ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ' ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਲਈ

ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਕੋਲ ਵੀ ਇਸ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਲਈ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਛੇਦ 137 ਦੇ ਤਹਿਤ 'ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ' ਜੇ ਕੋਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਦੇ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਇਕੱਲੇ ਜੱਜ ਅਤੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੋਵਾਂ ਨੇ CPC ਦੇ ਆਦੇਸ਼ 7 ਨਿਯਮ 11 (ਡੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਸਹੀ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

XXXXXX

ਸਮੀਰ ਕਪੂਰ ਬਨਾਮ ਉਪ-ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੱਖਣ ਰਾਹੀਂ ਰਾਜ,
ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ [ਐਮ.ਆਰ. ਸ਼ਾਹ, ਜੇ.] 1113

7.3 ਉਪਰੋਕਤ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਿਆਂ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

8. ਅਸੀਂ ਸਬੰਧਤ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸਲਾਹਕਾਰ ਨੂੰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਸੁਣਿਆ ਹੈ।

9. ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਦੋ ਸਵਾਲ ਉੱਠਦੇ ਹਨ:

i) ਕੀ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਛੇਦ 137 ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ?

(ii) ਕੀ ਭਾਰਤੀ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਛੇਦ 137 ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ

ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਥਿਤ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਦੇਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਚੱਲਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਚਾਹੇ ਉਹ ਭਾਰਤ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਬਾਹਰ?

10. ਹੁਣ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਪਹਿਲੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਕੁੰਵਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਖੰਡਪੁਰ (ਸੁਪਰਾ) ਅਤੇ ਰਾਜੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਸ਼ਰਮਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੁਮਾਰ ਸ਼ਰਮਾ ਬਨਾਮ ਰਾਜੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਸ਼ਰਮਾ(2009) 11 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 537 ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਹੁਣ ਇਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਦੋਵਾਂ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਛੇਦ 137 ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਲਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਜਵਾਬ ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੀਮਾ ਐਕਟ, 1963 ਦੀ ਅਨੁਛੇਦ 137 ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ।

11. ਹੁਣ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 2 ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਪੱਤਰਾਂ ਲਈ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਛੇਦ 137 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪਾਬੰਦੀਸ਼ੁਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਛੇਦ 137 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 276 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਪੱਤਰਾਂ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਵੀ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਛੇਦ 137 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਵੇਗੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਛੇਦ 137 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ।

XXXXXX

12. ਪਰ ਅਗਲਾ ਸਵਾਲ ਜੋ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 'ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ' ਕਦੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ?

12.1 ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਛੇਦ 137 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਉਦੋਂ ਚੱਲਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ 'ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ' ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਛੇਦ 137 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ 'ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ' ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਕੇਸ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸਾਲ 1997 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ 21.11.1997 ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਰਜਿਸਟਰੀ ਬਰਮਿੰਘਮ (ਯੂ.ਕੇ.) ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ 16.05.1990 ਨੂੰ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਦੇਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਕੇਸ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 ਤਹਿਤ 'ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ' 21.11.1997 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ 21.11.1997 ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ 28.02.2001 ਨੂੰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਯਾਨੀ ਕਿ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਛੇਦ 137 ਤਹਿਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀਮਾ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਕੇਸ ਨੰਬਰ

15/2001 ਸੀਮਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, CPC ਦੇ ਆਦੇਸ਼ 7 ਨਿਯਮ 11 ਤਹਿਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਵੀ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵਸੀਅਤ ਦਾ ਪਾਲਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਚੱਲਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵਸੀਅਤ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਛੇਦ 137 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਤੋਂ ਚੱਲਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਜਿਸ ਦਿਨ ਵਸੀਅਤ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

13. ਅਸੀਂ ਸਬੰਧਤ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸਲਾਹਕਾਰ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ।

14. ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਨਾਲ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਪੱਤਰ ਦੇਣ ਲਈ ਸੰਬੰਧਿਤ ਪ੍ਰਬੰਧ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 276 ਹੋਵੇਗੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 276 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:

"**276. ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ** - (1) ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਸੀਅਤ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਜਾਂ ਆਮ ਵਰਤੋਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਿਖੀ ਗਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਧਾਰਾ 237 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ 238 ਅਤੇ 239 ਇਸ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ, ਡਰਾਫਟ, ਜਾਂ ਬਿਆਨ, ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ-

XXXXXX

(ਏ) ਵਸੀਲੇਦਾਰ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਸਮਾਂ,

(ਬੀ) ਕਿ ਜਿਹੜੀ ਲਿਖਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਆਖਰੀ ਇੱਛਾ ਅਤੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਹੈ,

(ਸੀ) ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ,

(ਡੀ) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਰਕਮ, ਅਤੇ

(ਈ) ਜਦੋਂ ਅਰਜ਼ੀ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਲਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵਸੀਲ ਵਿੱਚ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਹੈ।

(2) ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੇਰਵਿਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ-

(ਏ) ਜਦੋਂ ਅਰਜ਼ੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਕੋਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਥਾਨ ਸੀ, ਜਾਂ ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ, ਜੋ ਜੱਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸੀ; ਅਤੇ

(ਬੀ) ਜਦੋਂ ਅਰਜ਼ੀ ਕਿਸੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਕੋਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਨਿਵਾਸ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਥਾਨ ਸੀ।

(3) ਜਿੱਥੇ ਅਰਜ਼ੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਕੋਲ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨ

ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਹਰੇਕ ਰਾਜ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਸਥਿਤ ਹਨ।

14.1 ਜਦੋਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 276 ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਲਈ ਜਾਂ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੇ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਾ ਵਸੀਅਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਵਸੀਅਤ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਸੀਅਤ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਲਈ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵਸੀਅਤ ਸਾਬਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਥਿਤ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਚਾਹੇ ਉਹ ਭਾਰਤ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਬਾਹਰ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਵਸੀਅਤ ਦੀ ਸਹੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮਤਲਬ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਰਣਾਇਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 ਇੱਕ ਸਮਰੱਥ ਵਿਵਸਥਾ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵਸੀਅਤ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦਾ ਵਾਧੂ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਇਕੱਲੇ ਜੱਜ ਅਤੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਸਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 228 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 276 ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ।

XXXXXX

15. ਹੁਣ ਅਗਲਾ ਸਵਾਲ ਜੋ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਉੱਠ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਜਾਂ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਕਿਸ ਤਾਰੀਖ ਤੋਂ ਚੱਲਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗੀ?

16. ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਕੁੰਵਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਖੰਡਪੁਰ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਉਕਤ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1983 Bom. 268 ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਵਾਸੂਦੇਵ ਦੌਲਤਰਾਮ ਸਦਾਰੰਗਨੀ ਬਨਾਮ ਸਜਨੀ ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਲਵਾਨੀ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1991 Mad. 214 ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਐਸ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਸਵਾਮੀ ਬਨਾਮ ਈ. ਰਮਈਆ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਐਸ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਸਵਾਮੀ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 17 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:

"17. ਕਿਸੇ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲਈ ਦਾਇਰ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾਅਵਾ ਜਾਂ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਿਨੈਕਾਰ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਨਤਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਸਮਰੱਥ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰ ਵਿਸ਼ਵ ਭਰ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਨਿਰਣਾਇਕ ਸਬੂਤ ਹਨ। ਭਾਰਤੀ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰ ਐਕਟ, 1925 ਦੀਆਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਕਿ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲਈ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਦੁਆਰਾ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੇ ਕੋਈ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਪਟਾਏ ਜਾਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਫਰਜ਼ ਪਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਤਸਦੀਕੀ

ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਲਈ ਬਿਨੈਕਾਰ ਸਿਰਫ ਉਸ ਫਰਜ਼ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੰਗਦਾ ਹੈ। ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਸਿਰਫ ਮਾਨਤਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਫਰਜ਼ ਸਿਰਫ ਨੈਤਿਕ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨੈਤਿਕ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਣ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਬਿਨੈਕਾਰ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਮਾਨਤਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲਈ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਪੱਤਰਾਂ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਅਨੁਛੇਦ 137 ਦੇ ਤਹਿਤ 'ਅਰਜ਼ੀ' ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਵਜੋਂ ਸਮਝਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਸੀਮਾ ਐਕਟ, 1963 ਹੈ।

ਸਮੀਰ ਕਪੂਰ ਬਨਾਮ ਉਪ-ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੱਖਣ ਰਾਹੀਂ ਰਾਜ,
ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ [ਐਮ.ਆਰ. ਸ਼ਾਹ, ਜੇ.] 1117

16.1 ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਐਸ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਸਵਾਮੀ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪੈਰਾ 17 ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਪੱਤਰ ਦੇਣ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਛੇਦ 137 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ।

16.2 ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪੈਰਾ 15 ਵਿੱਚ ਵਾਸੂਦੇਵ ਦੌਲਤਰਾਮ ਸਦਾਰੰਗਨੀ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 16 'ਤੇ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:

"16. ਸ੍ਰੀ ਦਲਪਤਰਾਏ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਿਆਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਿੱਟਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ -

(ਏ) ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ, ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰ ਜਾਂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ;

(ਬੀ) ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਕਿ ਅਨੁਛੇਦ 137 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਣਉਚਿਤ ਹੈ;

(ਸੀ) ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਕਿਸੇ ਵਸੀਅਤ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨੀ ਫਰਜ਼ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਜਾਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਟਰੱਸਟੀ ਵਜੋਂ ਮਾਨਤਾ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਆਗਿਆ ਲਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਬਚਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਟਰੱਸਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਟਰੱਸਟ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਜੇ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ;

(ਡੀ) ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਉਦੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 3 ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਵੇ;

(ਈ) ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 3 ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੇਰੀ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਜਿੰਨੀ ਦੇਰੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਸ਼ੱਕ ਵਧੇਗਾ;

(ਐਫ) ਅਜਿਹੀ ਦੇਰੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਸੀਮਾ ਦੀ ਪੂਰਨ ਸੀਮਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ; ਅਤੇ

XXXXXX

(ਜੀ) ਇੱਕ ਵਾਰ ਲਾਗੂ ਅਤੇ ਤਸਦੀਕ ਸਾਬਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦੇਰੀ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਹੁਣ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਸਿੱਟੇ (ਬੀ) ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ/ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਸਿੱਟਾ (ਸੀ), ਉੱਪਰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

17. ਇਸ ਲਈ ਕੁੰਵਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਖੰਡਪੁਰ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲਈ ਦਾਇਰ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਿਨੈਕਾਰ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਨਤਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਸਮਰੱਥ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰ ਵਿਸ਼ਵ ਭਰ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਨਿਰਣਾਇਕ ਸਬੂਤ ਹਨ। ਇਹ ਕਿ ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੇਣ ਲਈ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਬਲਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਰਵਾਈ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੁੰਵਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਖੰਡਪੁਰ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ

ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਸਦੀਕੀ ਵਿਅਤਨਾਮਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੇਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਸੀਅਤ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਕਾਨੂੰਨੀ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਣ ਜਾਂ ਇੱਕ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਟਰੱਸਟੀ ਵਜੋਂ ਮਾਨਤਾ ਲਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਬਚਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਟਰੱਸਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਟਰੱਸਟ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਜੇ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਭਾਵੇਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਵਸੀਅਤ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਬਚਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਟਰੱਸਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਟਰੱਸਟ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਜੇ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ।

18. ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦਿਆਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 15/2001, ਜਿਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 276 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸੀਮਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਹ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਲ 2000 ਵਿੱਚ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ

ਲਈ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਣਾ ਪਿਆ।

XXXXXX

ਸਮੀਰ ਕਪੂਰ ਬਨਾਮ ਉਪ-ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੱਖਣ ਰਾਹੀਂ ਰਾਜ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ [ਐਮ.ਆਰ. ਸ਼ਾਹ, ਜੇ.] 1119

ਇਸ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਦਿਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਸਾਲ 2000 ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਇਕੱਲੇ ਜੱਜ ਅਤੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੋਵਾਂ ਨੇ CPC ਦੇ ਆਦੇਸ਼ 7 ਨਿਯਮ 11 ਤਹਿਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੋਕ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ CPC ਦੇ ਆਦੇਸ਼ 7 ਨਿਯਮ 11 (ਡੀ) ਤਹਿਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

19. ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਨਿਧੀ ਜੈਨ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ: - ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਨ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ।

Prabhat Kiran, Advocate
D/923/2000
Bar Council of Delhi